

Димчо Дебелянов

Далеч

Далеч над мъртвите гори погледна мъртвата луна
и пред очите ми разкри скръбта на тиха равнина.

Напразно дирят път очи, напразно чака жаден слух –
просторът царствено мълчи – навеки сляп, навеки глух.

Понявга само тръпен хлад разбужда сънните треви
и някой страшен и злорад слова загадъчни мълви.

Аз дигам сепната глава, сърце ми свиват страх и мраз.
Потръпвам, спирам се, зова и мре без ехо моят глас.

Като лампада в мъртъв храм погледна мъртвата луна –
и аз бях слаб, и аз бях сам, сред пълна с бури тишина.

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Силвия Гогова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/6156>]